

הניחא לרז אלא בר אהבה דאמר בעל מייפר אלא לרז הונא כו' פירוש משום עיניו נפש הוא דלמינו מייפר הא דקאמר רבי יוסי אין אלו נדרי עיניו נפש אלא להפך אלא שאינו מייפר משום נדרי עיניו נפש אלא מייפר הוא משום דברים שזינו לבינה והתם מפרש דנימי דאי מייפר משום עיניו נפש מייפר זין לעזמו זין לאחריס אין זהם עיניו נפש לעזמו מייפר לאחריס לא מייפר ופריך הניחא לרז אלא בר אהבה דאמר בעל מייפר כן נמצא בספר ישן וכן איתא בנדריס (דף פא.)¹ ולא כספרים שמכונז להפך ופליגי רז אלא בר אהבה ורז הונא אליבא דר' יוסי דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש אס מייפר משום דברים שזינו לבינה דרז אלא בר אהבה אמר מייפר דרחינה וקישוטו הוו דברים שזינו לבינה ורז הונא לא תשיב להו דברים שזינו לבינה שלא מזינו שועל כו' ולא גרסינן הבי"ע דברים שזינו לבינה פירוש בקישוט המשיך את היעבר הניחא למאן דאמר כו' דאי"ה הוה משמע דפליגי אס בעל מייפר דברים שזינו לבינה אס לאו ולימא דלא נחלק אדם מעולם על כך שלא יפר בעל דברים שזינו לבינה דברייתא היא בריש פ' בתרא דנדרים (דף עט:) דמיפר ומפיק לה מדכתיב זין איש לאשתו זין אכ לבנו מלמד שהבעל מייפר דברים שזינו לבינה והכא נמי מסיק דתלמודא לקישוטיה נמשמש המטה ומשמש המטה הו דברים שזינו לבינה דממוכ (בשמעמא) [במשנה] דברייתא דנדרים (דף ט:):

תוספות ר"ד

נחמא אצבע בין שניה יוציא וי"ב. ר' יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה ברב עד מהי אסרה עליה הוא דיוצא וי"ב אבל אם נתן קצבה יפחוד עד אחרת הומו ובעשירות שרגלין ככך אס לא הדירה יותר מל' אין כופין אחרת להוציא: וכמה קצבה ארי"י איש י"ב חודש רבה בכ"ח ארי"י יו"ד שנים ר"ח אמר אבימי רגל שנתות ישראל מתקשטות ברגל. ובעשירות ל' יום מיט אמר אביי שכן אשה חושבה מתקשטת א' ל' יום: מתני' המדיר את אשתו שלא תלך בבית אביה בזמן שהן עמה בעיר חודש [אחר] יקיים בי יוציא וי"ב ובזמן שהן בעיר אחרת רגל א' יקיים ו' יוציא ויתן כתובה פ' יש לפרשה כגון שניר הוא. וא"ת מה כח לו לאסור שלא תלך כגון שזנר כך יאסור כל פירות שבעולם עליו כקונם אם תלכי לבית אבין או אסר הנותן תשמישך עליו אם תלכי לבית אבין וכן נמי בנדרה איתו וקיים לה איהו ואינין שאין אלו נדרי עיניו נפש שיוכל להפר כגון דאמרה הנותן תשמישך עליו אסרה אם אלק שבענין זה יכול להפר שאם לא תלך ה"ה גורם לה שלא תלך ומצטערת ותכון אחרת לגרש הלך מצי מייפר ודך בנות ישראל לבקר בבית אביון ברגל מעיר לעיר: הא גופא ק' אמרת רגל א' יקיים הא ב' יוציא וי"ב אימא סיפא ג' יוציא וי"ב הא ב' יקיים אמר אביי סיפא אתאן לכהנה ור"י הוא רבא בר עולא אמר ל"ק כן ברדופה כאן כשאינה רדופה פי' הנהוג (ב) בשלשה: הדירה שלא תלך לבית האביל או לבית המשתה יוציא וי"ב פי' מפני שנוכל בפניה ואם היה טעון ספיר ר"א רשאי היו רב מוקף לה בשנרה הוא הנותן תשמישך אסרה עליו אם תלכי ומפני שזנר בשתם יוציא מיד וי"ב ושמואל מוקף לה בנדרה ושהו וקיים לה איהו דאמרה תיאסר הנותן תשמישך עליו אם אלק וכיון שהוא נותן אצבע בין שניה יוציא וי"ב ויכול הוא להפר שאם תלך נאסרת ואם לא תלך איכא נעילת דלת ויוצא וי"ב.

כנגדי לבעונוס. גנאי וזיוון הוא לה ומתנגה עליו: **הכא במאי עסקינן**. קישוט ומתני' להכא: **בדברים שזינו לבינה**. סם המסיר את השער: **בעפר פיר**. בעפר מור שהוא גדל סם כלומר דבזר שהוא רגיל בו נקי הוא להשמר שאינו מזיק: **פיר**. כמו פירא דכוורי (לקמן דף עט.) גומא: **אלא הכא במאי עסקינן דתלינו לקישוטיה** ומהוסי הכי מצי מייפר דתלמא מתקשטת ומיתקרא הנותן תשמישו עליה: **כופה ומשמשו**. שאינה יכולה לאסור עצמה עליו אבל יכולה לאסורו עליה שמהא היא מודרת ולא הוא כגון הנותן תשמישו עליה לזרין הוא להפר שלא יאכלנה דבר האסור לה: **ולא תתקשט ולא תאסר**. לר' יוסי כיון דאמר אין אלו נדרי עיניו נפש היאך יכול להפר ואי משום דתלינוהו נמשמש לא תתקשט ולא תאסר: **א"כ קרו לה מנוולת**. וכי מצדו מקשטא אישתכח דנדר זה אוסרה עליו לפיכך יכול להפר משום דברים שזינו לבינה: **ותקשט ותאסר אי לביה שמאי**. אמאי יוציא לאלתר ויתן כתובה ומתקשט ותאסר והוה ליה כמדיר את אשתו מתשמיש המטה ותנן דפרק חף על פי"ה לביה שמאי שתי שנתות ולביה הלל שנת אחת: **הני מילי**. שיש לו זמן שמה ימצא פתח לנדרי היכא דאדרה איהו: **אבל היכא דדורה איבי ואישתי**. ולא היפר אינה יכולה לגור אלא כלל ואפי' עד שתאסר ע"י קישוט דסברה מיכנסה סני ל' וכמה קצבה כלומר אס נתן קצבה עד כמה לא כייפינן ליה להוציא: **נהניס מריח קשטויה**. שתקשטת לפני הנדר: **מתני' כשהן בעיר אחרת**. דרך נחם ללכת אללס ברגליס: **רגל אחד**. מציא מוקמא אנפשה שלשה לא מציא מוקמא. ובגמרא פריך הא שנים מאי: **שנועל כפניה**. בגמ' (ש) מפרש: **מתמם דבר אחר**. בגמרא (ש) מפרש: **שאמרי לפלוני**. בגמרא (ש) מפרש: **ספסא ממלאה ומערה**. בגמרא (ש) מפרש: **גב' ספסא**. דקתני שלשה יוציא הא שנים יקיים אתאן לכהנה: **רדופה**. לילך לבית אביה ממיד שנים יוציא שאינה רדופה שנים יקיים: **דכתיב לא גרסי' אישי**. לשון אישות ונישואין: **ככלה בבית חמיה**. שכבר ניסת וגם לבה דבעלה ואינה בוסה הימנו: איכא

תורה אור השלם

1. אני חוקה ושרי כמגדלות אן הייתי בעיני כמוצאת שילום. שיר השירים ח' 2. ודעה ביום ההוא נאם תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי: הושע ב' יח

מוסף רש"י

במוצאת שילום. נתמכתי עליו ומלאמי שלימה לו (פסחים פ"ג.) ולהגיד שבחה. היא מוקמא בבית חמיה (שם)

בבגדי צבעונין הכא במאי עסקינן בדברים שזינו לבינה הניחא למ"ד אין הבעל מייפר מאי איכא למימרי דאתמר דברים שזינו לבינה רב הונא אמר אהבעל מייפר רב אדא בר אהבה אמר אין הבעל מייפר שלא מצינו שועל שמת בעפר פיר אלא אלא במאי עסקינן כגון דתלינוהו לקישוטיה בתשמיש המטה דאמרה יאסר הנותן תשמישך עליו אם אתקשט בדאמר רב כהנא דאמר רב כהנא א"הנאת תשמישי עליך כופה ומשמשו הנותן תשמישך עלי יפר לפי שאין מאכילין לאדם דבר האסור לו ולא תתקשט ולא תאסר אם כן קרו לה מנוולת ותתקשט ותאסר אי גב"ש שתי שבתות אי לבית הלל השבת אחת הני מילי היכא דאדרה איהו דסברה מירתה רתה עילווי והשתא מותיב דעתיה אבל הכא דנדרה איהו ושתיק לה סברה מדאישתק מיסנא הוא דסני ל' רבי יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה: וכמה קצבה אמר רב יהודה רבי שמואל י"ב חדש רבה בר רב חנה אמר רבי יוחנן עשר שנים רבא חסדא אמר אבימי רגל שכן בנות ישראל מתקשטות ברגל: יובעשירות ל' יום: מאי שנא ל' יום אמר אביי שכן אשה חשובה נהנית מריח קשטויה ל' יום: **מתני' המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהן עמה בעיר חודש ובזמן שהן בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל כפניה ואם היה טעון משום דבר אחר רשאי אמר לה ע"מ שתאמרי לפלוני מה שאמרת לי או מה שאמרת ליך או שתאה מלאה ומערה לאשפה יוציא ויתן כתובה: **גב' הא גופא קשיא אמרת רגל אחד יקיים הא שנים יוציא ויתן כתובה אימא סיפא אמר אביי סיפא אתאן לכהנה ורבי יהודה היא רבה בר עולא אמר לא קשיא****

כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה יאז הייתי בעיניו כמוצאת שילום אמר רבי יוחנן ככלה שנמצאת שלמה בבית חמיה ורדופה לילך ולהגיד שבחה בבית אביה והיה ביום ההוא נאום ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי אמר רבי יוחנן ככלה בבית חמיה המשתה איכא

כאן ברדופה הוא תמתינ לבית הלל שנת אחת שאין קשה לה להמתין דסברה דהשתא מירתח רתח ולאחר מוכן יתפיים אבל הכא דסברה מיסנא סני ואינה סבורה שיתפיים עוד לא תקנו כממס שמתמין הואיל וקשה לה: **גב' חדש ל"ג** שלשה דל"כ הוה דייק עלה בגמרא כדדייק גבי רגל: **כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה**. פירש ר"ת דרגל ראשון היא רגילה לילך ולהגיד שזכה בבית אביה ורגל שני אינה רדופה כל כך חף ע"פ שעדיין לא הגיעה שזכה ומתני' דקתני רגל אחד יקיים היינו ברדופה ברגל ראשון שלא הלכה עדיין שזם פעם אחר להגיד שזכה והא דקתני שנים יקיים בשאינה רדופה כלומר ברגל שני או שלישי של חופה שאינה רדופה אע"פ שעדיין לא הגיעה שזכה הואיל ואימרה מללכת רגל ראשון וזמי שפיר הא דגרסינן בכל הספרים דכתיב וגרסינן נמי ואמר רבי יוחנן ולפירוש הקוטרס לא גריס דכתיב ולא גריס נמי ואמר רבי יוחנן אלא אמר רבי יוחנן: **רבינו תם: המדיר**

(א) נראה דל"ל פי' הנהוג לילך ממיד כעניס וי"ב.

המדיר פרק שביעי כתובות

עב.

עין משפט גן מצוה

(6) [מספחה פ"י ע"ט],
(7) [מ"ק מ"ג פ"ד מ"ג]
כס: כס הערוך (שבת), (8) מ"ק
כ"ג נדרים פ"ד (7)
הח"ט יש לגמגם לה נקט
דון ויבאליש למה ע"ש וע'
כס כבוד וי"ע למה מלת
(כס, ק"ג) ק"ש (7) (1) שנת
לכ"ג: (1) וע' שנת ל"ב י"ב
יחזק אחר למ"ד בעון נדרים
נמי מהכל (ו"ו, 1) (8) ולקמן ע'
(10: 1) (9) [מ"י קופות שששין
מן תנומה ומס' לר"ס וכו'
ערוך ע"ק כפפה] (1) כ"פ:
ומכ"ה: (1) [מ"י ק"ה] (1) (1) וע'
ת"ו' מנחת ס' ד"ה
ומפ"ת: וע' ע"ה כש"כ
החלופות דף ק"פ ע"ה שנת
אפשר שה"ס ע"ס ו"ל א"ן לה
(לכ"ג).

איכא נועל בפניה דלת של שמה ופיקוח' לער: **סופנה** קוננה.
כסם של גמלה חסד כן לא יגמלו עמה: **דיפסד** ימן אל לנו
שאף הוא יספדוהו ואל ידע לו אם נהג כן: **דידל** הריס קולו צבכי
וזמפסד: **דלואי** לזיה את המטה
ממלאה ונופלא לאחר שתמש ימלא
רממה שכנת זרע תרוך צרגליה
ותפסלו של יקלבו ותמעבר: **ריחיים**
וסורו המטלטלין: **מתנני** דם
יודוים שנהגו צנות ישראל וע"ג
ללא כמיבא: **ועווה כשוק** גגמלא
[ע"ב] מפרש: **נמדכרה כחוק ניסה**
מפרש בגמרא [סס]: **גמ' היכי דמי**
האכילתו: **אי דידע** כשאל:
דפרשו ולא יאכל: **מנא ידע** מי
אמר לו אחי כן שהו צל להוציאה:
החוקה נדה בשכינותיה שראוה
לנשט נגדי נדות ולבעלה אמרה
עוררה אני ושמה: **בעלה לוקה**
לס התרו נו. וכי הלי גוונת משכמת
לה לנמתני דלאחר שמשם הודיעוהו
שכינותי שהחוקה נדה: **בניס מיס**
צ"ב צמה מדליקין (שנת לכ"ג) יליף מוחצל
את מעשה ידיו: **יודיסה** משמע
בעלמו קונס עליו דבר פלוני:
יחורר יקניטנה אין לו להוציאה
אלא כן יתקננה: **ככפיה** כמון כל
אחד שכאלו יתמר ישכנו. אף זה יבא
לדי שתקלקלו: **מאן דמתי לה**
אחא דר"י דמי תקננה אחלה כל
שכן אנדרים דלא שכיני: **דאורייתא**
סיה ואמלא אל קרי לה דת משה:
אוהרי מדעדיבין לה הכי לנוול
מדה כנגד מדה כמו שעשה להנאות
על נועלה מכלל דאסור. אי"נ מדמכי
ופרע ממלל דההוא שעתא לאו פרועה
הות שמע מינה אין דרך נות ישראל
ללאת פרועות ראש וכן עיקר:
קלמה

איכא נועל בפניה אלא לבית האבל מאי
נועל בפניה איכא הנא (6) למחר היא מתה
ואין כל בריה סופרה ואיכא דאמרי אין כל
בריה (7) סופנה (8) תניא היה ר' מאיר אומר מאי
דכתיב יטוב ללכת אל בית אבל מלכת אל
בית משתה כאשר הוא סוף כל האדם והחי
יתן אל לבו מאי והחי יתן אל לבו דברים
של מיתה (9) דספד יספדוניה דקבר יקברוניה
דידל ידלוגיה דלואי ילוגיה דמען ישענוניה:
ואם היה טוען משום דבר אחר רשאי: **מאי**
דבר אחר אומר רב יהודה אומר שמואל
משום בני אדם פרוצין שמצויין שם אומר רב
אשי לא אמרן אלא דאיתחזק אבל לא
איתחזק לא כל כמיניה: **ואם אומר לה ע"מ**
שתאמרו: ותימא אומר רב יהודה אומר
שמואל ידברים של קלון: או שתהא ממלאה
ומערה לאשפה: ותעביד א"ר יהודה אומר
שמואל (6) דשתמלא ונופצת במתניתא תנא
השתמלא עשרה כדי מיום ותערה לאשפה
בשלמא לשמואל משום הכי יוציא ויתן
כתובה אלא למתניתא מאי נפקא לה מינה
תיעביד אומר רבה בר בר חנה אומר רבי
יוחנן מפני שנראית כשומה אומר רב כהנא
המדיר את אשתו שלא תשאל ושלא
תשאל נפה וכברה וריחים ותנור יוציא ויתן
כתובה שמישיאה שם רע בשכינותיה תניא
נמי הכי המדיר את אשתו שלא תשאל
ושלא תשאל נפה וכברה ריחים ותנור
יוציא ויתן כתובה מפני שמישיאה שם רע
בשכינותיה וכן היא שנדרה שלא תשאל

המדיר את אשתו שפא תשא' כו'. תימה דעל כרחק לא מיירי
הכל נזכרה היא וקיים לה הוא דהא קמי סיפא וכן
היא שנדרה ואיהו לא מני לאדורה אל"כ תלה בשמיש וא"ל לשמואל
למה יוציא לאלתר ותשאל ותיאסר לז"ה שנת אחת וי"ל דלעולם
שלא תלה בשמיש אלא כגון שאסר
על עצמו הנחת שאלתה ואינה יכולה
בשביל זה לשאל ולא תשאל שאסר
הנחת כליו שלא תוכל להשאלים:
אי ידע נפרושי. תימה דלוקמה
כגון ידע ופרש אכל היא
הימה רוצה להאכילו שלא הימה
סגורה שהיה יודע ואומר ר"י
דמאכילתו משמע שהאכילתו ומדדק
היאך האכילתו ומיחו קשה דדיק
נמי הכי אולא קוזה לה מלה ונראה
לרשב"א דמה שרמזה להאכילו אינה
יוצאה צלל תמונה דיכולה לומר
משחקת הייתי ואם היית צל לאכיל
הייתי מונעת אותך:
פלוני כהן תיקן כו'. היה יכול
לומר דליכא עדים
שהאכילתו דבר שאינו מעושר אלא
לא שמי: **אי** דלא ידע נסמוך
ע"יזה. הכא לא מני לאקשויי אלא
ללא ידע נלע ידע כדפרין לעיל
שהרי יכול נמטע שאלה צדדים לחרי
כן מולוכלים נדס להכי פריך נסמוך
ע"יזה שאומרת שנתלכלכו לה ממקום
אחר: **וספרה** דה אעצמה. וא"ת
אמאי אין מצרכת וזה ע"כ ספירתה
כמו שמצרכין על ספירתה העומר דהא
כמיז וספרה וי"ל דאין מצרכין אלא
ציוול שמצרכין צ"ד צלל שנה שלעולם
יכול למנות כסדר וכן עומר אכל וזה
שסם מראה מסמור אין לה למנות:
יחזור ויקניטנה כדי שתדור בפניה
ויפר לה. ואלו לא שקניטנה
לא ידע מתי מדור שיפר וע"ג דעניא
היא צפ' נערה המאורסה (נדרים דף
ע"ב): אם בעל מיפר צלל שמישה או לא
לא שיוכל להסר נדרים שמדור מאכא
ולהבא דלס תפסוט מהכא דאין
מיפר צלל שמישה מדמלרין להקניטה
אלא מיירי נדרים שכבר נזדה ולא
שמע אכל הכא היכי יפר דשמא עדיין
לא נזדה ולאחר מיכן שמה מדור
ותעבור מיד קודם שיפר והא דעני
למפשט דמתניא אומר לאשמו כל
נדרים שמדור מאכא עד שאלה ממקום
פלוני הכי הן מוספין ר"א אומר מוסר
לא משום דמינעיה ליה היכא ללא
נזדה מדע מדפשיט מדרי"א ולדרכה
מדרכין סו"ל למפשט מדרי"א ומכ"א
אינו מוסר אלא היק דהס מדרי"א
שמע רבנן דע"כ דע"כ פלוני עליה
רבנן אלא כהא דאין יכול להסר קודם
שיחול הנדר אכל צלל מדור רבנן דלס
כבר חל הנדר דמיפר אע"ג דלא שמע:
צטווה

איכא נועל בפניה דלת של שמה ופיקוח' לער: **סופנה** קוננה.
כסם של גמלה חסד כן לא יגמלו עמה: **דיפסד** ימן אל לנו
שאף הוא יספדוהו ואל ידע לו אם נהג כן: **דידל** הריס קולו צבכי
וזמפסד: **דלואי** לזיה את המטה
ממלאה ונופלא לאחר שתמש ימלא
רממה שכנת זרע תרוך צרגליה
ותפסלו של יקלבו ותמעבר: **ריחיים**
וסורו המטלטלין: **מתנני** דם
יודוים שנהגו צנות ישראל וע"ג
ללא כמיבא: **ועווה כשוק** גגמלא
[ע"ב] מפרש: **נמדכרה כחוק ניסה**
מפרש בגמרא [סס]: **גמ' היכי דמי**
האכילתו: **אי דידע** כשאל:
דפרשו ולא יאכל: **מנא ידע** מי
אמר לו אחי כן שהו צל להוציאה:
החוקה נדה בשכינותיה שראוה
לנשט נגדי נדות ולבעלה אמרה
עוררה אני ושמה: **בעלה לוקה**
לס התרו נו. וכי הלי גוונת משכמת
לה לנמתני דלאחר שמשם הודיעוהו
שכינותי שהחוקה נדה: **בניס מיס**
צ"ב צמה מדליקין (שנת לכ"ג) יליף מוחצל
את מעשה ידיו: **יודיסה** משמע
בעלמו קונס עליו דבר פלוני:
יחורר יקניטנה אין לו להוציאה
אלא כן יתקננה: **ככפיה** כמון כל
אחד שכאלו יתמר ישכנו. אף זה יבא
לדי שתקלקלו: **מאן דמתי לה**
אחא דר"י דמי תקננה אחלה כל
שכן אנדרים דלא שכיני: **דאורייתא**
סיה ואמלא אל קרי לה דת משה:
אוהרי מדעדיבין לה הכי לנוול
מדה כנגד מדה כמו שעשה להנאות
על נועלה מכלל דאסור. אי"נ מדמכי
ופרע ממלל דההוא שעתא לאו פרועה
הות שמע מינה אין דרך נות ישראל
ללאת פרועות ראש וכן עיקר:
קלמה

תורה אור השלם

1. טוב ללכת אל בית אבל
מלכת אל בית משתה
באשר הוא סוף כל האדם
והחי יתן אל לבו:
2. ואם שוקרה קולת ב
וקפדה לה שבעת ימים
ואחר תתקן:
3. אל תתן אף פוך לקחתי
את בשרך ולא תאמר לפני
הקמלאך כי שגגה היא לקח
יקחן האלהים על ידך
ואחל את מעשה ידך:
4. לישוא הביתו את בניכם
מוסר לא לקחו אכלה
ירכבם בניאייכם באריה
משחת: ייבנה בל
העמדי דבחה את
ואשה לפני י' ופרע את
ראש האשה ויתן על כפיה
את מנחת החרון מנחת
קאת הוא ויבד הבתן יתנו
מי הקרים המקאריים:
במדרה י"ח

הגהות הב"ח

- (6) נ' א"י אמר שמואל
שתהא ממלאה ונופלא:

תוספות ר"י

הלך יכול להפר שאין לך
ברכים שבינו לבניה גדול
מזה: כשבעל לבית המשתה
איכא נועל בפניה אלא בית
האבל מאי נועל בפניה
איכא הנא למחר היא מתה
ואין כל אדם סופרה דתניא
רי"א אומר מאי טוב ללכת
אל בית אבל נני' והחי
יתן אל לבו דברים של
מיתה יתן יספדוניה דקבר
יקברוניה דלואי ילוגיה
דידען ישענוניה: ואם היה
טוען משום דבר אחר רשאי
אומר רב יהודה אומר שמואל
משום בני אדם פרוצין שמצויין
שם אומר רב אשי לא אמרן
אלא דאיתחזק אבל לא
איתחזק לא כל כמיניה: ואם
אומר לה ע"מ שתאמרו
שמואל ידברים של קלון: או
שתהא ממלאה ומערה לאשפה:
ותעביד א"ר יהודה אומר
שמואל (6) דשתמלא ונופצת
במתניתא תנא השתמלא
עשרה כדי מיום ותערה לאשפה
בשלמא לשמואל משום הכי
יוציא ויתן כתובה אלא
למתניתא מאי נפקא לה מינה
תיעביד אומר רבה בר בר
חנה אומר רבי יוחנן מפני
שנראית כשומה אומר רב
כהנא המדיר את אשתו שלא
תשאל ושלא תשאל נפה
וכברה וריחים ותנור יוציא
ויתן כתובה שמישיאה שם
רע בשכינותיה תניא נמי
הכי המדיר את אשתו שלא
תשאל ושלא תשאל נפה
וכברה ריחים ותנור יוציא
ויתן כתובה מפני שמישיאה
שם רע בשכינותיה וכן היא
שנדרה שלא תשאל

תוספות ר"י

משה והיה ר"ח הוא דת
משה מאכילתו שאינו מעושר
ומשמשתו נדה ולא קוצה לה
חלה ונודרת ואינה מקיימת
ואינה אהרית את שברך.
למיז נתיב נתיב (שבת כ"ג)
על עסקי שוא. שקרו
נדרים דלמי לנעוה ושו.
בכפיה. כחוק קופה אחת
(דקמן פ"ה)

מוסף רש"י

דספד יספדוניה לומר
יספדו לאישי כי היכי
דספדוניה ליה, והיכי ומה ימן
אל נני, ששמלת ופוח עם
אחרים כדי שיהיה יעשה לו
כמו כן נדרים פ"ה. החרוקה
נדה בשכינותיה. שאלו
שמישה שאלו היום היא
מלשבת נגדי נדות (דקמן פ"ה)
אל תתן את פך.
נדר. להרטיא את שברך.
למיז נתיב נתיב (שבת כ"ג)
על עסקי שוא. שקרו
נדרים דלמי לנעוה ושו.
בכפיה. כחוק קופה אחת
(דקמן פ"ה)

תוספות ר"י

משה והיה ר"ח הוא דת
משה מאכילתו שאינו מעושר
ומשמשתו נדה ולא קוצה לה
חלה ונודרת ואינה מקיימת
ואינה אהרית את שברך.
למיז נתיב נתיב (שבת כ"ג)
על עסקי שוא. שקרו
נדרים דלמי לנעוה ושו.
בכפיה. כחוק קופה אחת
(דקמן פ"ה)

הגהות הב"ח

- (6) נ' א"י אמר שמואל
שתהא ממלאה ונופלא:

תוספות ר"י

הלך יכול להפר שאין לך
ברכים שבינו לבניה גדול
מזה: כשבעל לבית המשתה
איכא נועל בפניה אלא בית
האבל מאי נועל בפניה
איכא הנא למחר היא מתה
ואין כל אדם סופרה דתניא
רי"א אומר מאי טוב ללכת
אל בית אבל נני' והחי
יתן אל לבו דברים של
מיתה יתן יספדוניה דקבר
יקברוניה דלואי ילוגיה
דידען ישענוניה: ואם היה
טוען משום דבר אחר רשאי
אומר רב יהודה אומר שמואל
משום בני אדם פרוצין שמצויין
שם אומר רב אשי לא אמרן
אלא דאיתחזק אבל לא
איתחזק לא כל כמיניה: ואם
אומר לה ע"מ שתאמרו
שמואל ידברים של קלון: או
שתהא ממלאה ומערה לאשפה:
ותעביד א"ר יהודה אומר
שמואל (6) דשתמלא ונופצת
במתניתא תנא השתמלא
עשרה כדי מיום ותערה לאשפה
בשלמא לשמואל משום הכי
יוציא ויתן כתובה אלא
למתניתא מאי נפקא לה מינה
תיעביד אומר רבה בר בר
חנה אומר רבי יוחנן מפני
שנראית כשומה אומר רב
כהנא המדיר את אשתו שלא
תשאל ושלא תשאל נפה
וכברה וריחים ותנור יוציא
ויתן כתובה שמישיאה שם
רע בשכינותיה תניא נמי
הכי המדיר את אשתו שלא
תשאל ושלא תשאל נפה
וכברה ריחים ותנור יוציא
ויתן כתובה מפני שמישיאה
שם רע בשכינותיה וכן היא
שנדרה שלא תשאל

תוספות ר"י

משה והיה ר"ח הוא דת
משה מאכילתו שאינו מעושר
ומשמשתו נדה ולא קוצה לה
חלה ונודרת ואינה מקיימת
ואינה אהרית את שברך.
למיז נתיב נתיב (שבת כ"ג)
על עסקי שוא. שקרו
נדרים דלמי לנעוה ושו.
בכפיה. כחוק קופה אחת
(דקמן פ"ה)

מוסף רש"י

דספד יספדוניה לומר
יספדו לאישי כי היכי
דספדוניה ליה, והיכי ומה ימן
אל נני, ששמלת ופוח עם
אחרים כדי שיהיה יעשה לו
כמו כן נדרים פ"ה. החרוקה
נדה בשכינותיה. שאלו
שמישה שאלו היום היא
מלשבת נגדי נדות (דקמן פ"ה)
אל תתן את פך.
נדר. להרטיא את שברך.
למיז נתיב נתיב (שבת כ"ג)
על עסקי שוא. שקרו
נדרים דלמי לנעוה ושו.
בכפיה. כחוק קופה אחת
(דקמן פ"ה)

אע"פ שמקיימת מוציאה בלא כתובה מפני שאומר אי אפשי באשה נדרתי איני יושב להעמיט גמ באותן ג' נדרים וטעמא
דאינה מקיימת הא לאו הכי לא מצי מפיק לה דמצי מיפר לה ואי לא מיפר לה הוא נותן אצבע כן שניה דהא אפילו
באותן ג' נדרים ונמצאו עליה נדרים וכן ומשום שאין הבעל מיפר בקדומים הא נדרה החתני לא משום דמצי מיפר לה
ואי לא הפר לה הוא נתן אצבע בין שניה. וק' ל' בעל נמי אם נדר ואינו מקיים יוציא ויתן כתובה שקובר את בניו
יעוד קובר את אשתו וכתיב ואם אין לך לשלם למה יקח משכבך מחתנתך וי"ל דכ"ש הוא דרשנא האשה שריא מפסדת
דינה ומי שריא ליתן לה בעת שנשאה קנסתין לה דתצא שלא בכחבה כ"ש בעל דלא מפסיד מידי אלא
מה שנשתעבר לה נותן לה דיוציא ויתן כתובה וכן נמי אם מאכילה דברים האסורים או שכל או שכלול וטריפות שותבל
אמת להכבי גירושין ממנו ויוציא ויתן כתובה. ואיזה דה יודויה יוציא וראשה פרוע פ"י דבר שכל בו איסור אלא
שהנשים נהוגות בו דרך צניעות. ראשה פרוע דאורייתא היא דכתיב ופרע את ראשה ותנא רבי ר"י אורה לבני" שלא
יצאו בפריעת הראש מרכיב ופרע אלמא עד השתא לאו הוי פרוע איני בטוטה עוששים כן כדי לנעלה אלמא ניוול